

פרשת : בא

הפטרה:הדבֿר אשר (ירמיהו מו יג)

חיפה	ירושלים	בני ברק	
4:32	4:26	4:40	הדלקת נרות שבת :
5:39	5:40	5:41	צאת השבת :
6:15	ר"ת :	5:01:45	שקיעת החמה :

שערי רמקה יב - עמוד 8

שמונת פסוקיה: 106

שקל המשלים פרשיותיו עם הצבור מאריכין לו ימיו ושנותיו.(ברכות ח)

חובצ קטן קטן הכמות ורצ האיכות לחצק לזותיהם של אחינו בני ישראל קדושים לחציהם שצטמים

מאצרות ההפטרה(32) - למה לא רצה יונה ללכת לננה? והלומים נוצצים מהפטרת השבוע במיוחד בשבילי

לקחי הפרשה לשבת(79) - עצות והנהגות מחז"ל הקדושים איך להשאיר בלבו רק אהבת הש"י

פלפלין מפלפלין - (57) האם המלמד לתלמידים צריך לבטל ממלמודו להלכות חכם גדול בתורה?

חברים מקשיבים לקולך (31) חזק דבר בעיר, פנס רגליך

"יהב ליה ידיה, ואוקמיה" לב בוער וכסופים להשם יתברך מהאדמור מקאמרנא זצ"ל אש להבת שלהבת(50)מקבץ חדושים-סוד "פחצת" הלילה

מה-אתבתי תורתך (39) פרגלית נפלאה במיוחד לליל הסדר המבוקח האמתי המאתגר ביותר / כי-עליך תרגנו כל-היום- חלק ט'

הכנות נצרכות לשבת קודש (96) להיות בבחינת הולך ומתחזק בדרכי ה' אפלו שנוטלין ממנו הדעת

מעלת תפלת ותיקין (82) ההבדל העצום בין תפלת ותיקין לתפלה בשאר זמנים

מעלת למונד הזוהר (87) מה באמת קורה כשמשפריים בליל הסדר על יציאת מצרים בשמחה?

דרך ארץ קדמה לתורה (30) חזק מדות והנהגות טובות מחז"ל הקדושים- זהירות מפני טובה

פלאי הבורא מבשרי אחזה אלוה(61) רחמנא לבא בעי - חדושי תורה ללא שום נגיעה בלב

תופינים לשבת קודש (83) סוד למי היכלת בידו להמשיך בחינת גאולה

הכנות נצרכות לשבת קודש (96) - להיות בבחינת הולך ומתחזק בדרכי ה' אפלו שנוטלין ממנו הדעת

למי ודעי קולמיס יקמיס אנהנו בלגנו תילים בצבא ה', תילים נאמנים למלך וכלם רוצים לעשות רצונו אך לא אחת קורה משהו בדרך והאדם מוצא את עצמו שהוא סטה מן המסלול המקורי וצריך לעשות חשבון מסלול מחדש, למעשה המסלול כבר סבוע בו, רק שהדרך ביצד להתגבר על המכשול ועל כל הבולבולים, ולחזור למקור היא רק דרך התורה וקיום מצוותיה. והנה בשהאדם עוסק בתורה, אזי נשמתו, שהיא נפשו האלהית, עם שני לבושיה הפנימיים לבדם, שהם ב"ח הדבור ומחשבת, נכללות באור אין סוף ברוך הוא ומקודות בו ביהוד גמור. והיא השראת השכינה על נפשו האלהית, במאמר רז"ל שאפלו אחד שיושב ועוסק בתורה, שכינה עמו אך כדי להמשיך אור והארת השכינה גם על גופו ונפשו הפחמית, שהיא החיניית המלפשת בגופו ממש, צריך לקיים מצות מעשיות הנעשים על ידי הגוף ממש, שאין ב"ח הגוף ממש שבעשיה זו נכלל באור ה' ורצונו ומיוחד בו ביהוד גמור, והוא לבוש השלישי של נפש האלהית. ואין גם ב"ח נפש החיניית שגנופו ממש, שמקלפת נהה, נתהפך מרע לטוב ונכלל ממש בקדשה כנפש האלהית ממש, מאחר שהוא הוא הפועל ועושה מעשה המצוות, שבלעדיו לא היתה נפש האלהית פועלת בגוף כלל, כי היא רוחניית, והגוף נשמי וחמרי. והממצע ביניהם היא נפש החיניית הפחמית המלפשת בדם האדם שבלבו וכל הגוף לפי שם המים פנא. בדרך כלל החפוש אחר אתרוג מהדר לזכות הרבה זמן והרבה בתות רגלים, וכעת בשחג טו בשבט כבר בפתח נתן בקלות לקבל אתרוג מהדר ממש עד לפתח ביתך, וזה תלוי בפה התאמצת בתפלה לאתרוג שבוה בטו בשבט... פרעה נכה מלך מצרים הרשע הטף שבע מכות שבהם החיוק בגאווה וחשב שהוא עצמתי ושהוא השולט, וה' יתברך הראה לו מי השולט. אך מסתבר שגבורתו ונפשותו עוברת בירשה ויש לו יורשים שהולכים בדרך גם בגמנו, וגם מפלתם תהיה בשלו ולא בכדי זה קורה דוקא בפרשיות אלו בהכנה עבורנו לליל הסדר שנגשמת במפלת יורשי המשקצים וישננה לנאלה השלמה. הקושיא מפרסמת שזכרו המפרשים איך נוטל ממנו הבחירה שהיה ראוי להיות חפשיית. ועל פי דרכינו נשים לב לדקדק מלת אלה באמרו למען שתי אתתי אלה בקרבן הוא כאלו מורה באצבע על האותות שאלה הם אשר לנגד עיניו ובאמת לא למראה עיניו היה, אמנם ענין יציאת מצרים שהיה הדעת בגלות אצל פרעה והוא כי העם אפלו בני ישראל לא ידעו את ה' אף על פי שהיה להם בקבלה מפי אבותיהם הקדושים אבות העולם מכל מקום בעבור שהיו דור רביעי, נשפח מהם הדעת האמתי שעליו אמר דוד המלך עליו השלום לשלמה בנו (דברי הימים א כ"ח, ט') דע את אלהי אביך וזהו עקר הגלות שהיה דעת בגלות מצרים ולכן אמר פרעה הרשע מי ה' וגו' שכפר בעקר שלא האמין רק בשפים, שהיה מכשף גדול ולא ידע את ה' כי אין מלבדו כתיב ואפלו בשפים שמכחישים פמליא של מעלה אין להם יכלת לפעל בלתי רצון השם

יתברך במבאר בש"ס במעשה רבבי הנינא בן דוסא ולכן כשרצה השם יתברך לנאל את עמו בני ישראל ממצרים שיהיה להם הדעת האמתי ולהורות כי ה' הוא האלהים שהוא תקוף ובעל היכלת ובעל הכחות כלם אמר למען שתי אתתי אלה בקרבן בעבור שהוא כבר בעקר בשביל הסרון דעת ואמר מי ה' אצרך אותתי אלה בקרבן בלומר שהיה אצלו בגלות ועל ידי זה הצורה יהיה תבת אלהים בשלמות ויודע כי ה' הוא האלהים הוא התקוף ובעל היכלת ואין עוד מלבדו ואפלו בשפים כאמור: ובה באר קשית המפרשים הנ"ל כי הנה עקר הבחירה הוא שאמר הכתוב (דברים ל', ט"ו) ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב וגו' ובהרת בחיים שם, "טובם ובהתם הטוב מן הרע אם לא ברעת בשניהם לו לאדם דעת להבחין בין טוב לרע אז יוכל לבחר בטוב ולמאס ברע. והנה בגלות מצרים היה הדעת בגלות כאמור ולא היה אז הבחירה השלמה ברעת השלם. כי זהו עקר יציאת מצרים שיצא הדעת מהגלות ויכול להיות הבחירה ברעת משאין בן בגלות כשהיה אצלו במצרים הדעת אז גם הבחירה לא היתה יכולה להיות. ואם בן לא נטלו מפרעה הבחירה כלל שהרי לא היתה עדין הבחירה כנ"ל שהרי נתתה אחר כך בצאתם ממצרים ויצא הדעת מן הגלות אז היה על מה לחיל הבחירה כאמור: ועם זה יתבאר עוד קשית הרמב"ם והוא מבאר בזהר תדש בשם קדמאי על ענין הבחירה שנתן לאדם חפשיית וידעת השם יתברך איך יוכל להיות שניהם כאחד? אך אמנם הנה באשר אמרנו כי עקר הבחירה הוא ברעת כשידע אדם את ה' ברעת שלם אז יש שיכוח לבחירה מה שאין בן בלא דעת אין שיכוח לבחירה ובהיות בן הבחירה והידעה הכל אחד כי בפה בזהר האדם הלא ברעת והדעת של השם יתברך הוא הבחירה אם בן זהו עצם ידיעת הבורא ברוך הוא שהוא יודע הבחירה ואינם ענינים סותרים זה את זה רק הכל אחד כנ"ל והבן: אמנם מה שמבאר בש"ס אין אדם עובר עברה אם בן נכנס בו רוח שטות הוא על ענין אחר כי הלא ידוע מה שאמר הכתוב וצדיק באמונתו יהיה כי לפעמים אדם נופל מהדעת והוא דרך נסיון מהבורא יתברך שנוטלין ממנו הדעת לראות היעמד בדרך ה' ואף על פי בן יאחו צדיק הרבו באמונתו ואף על פי שנוטלין ממנו הדעת מכל מקום הולך ומתחזק בדרך ה' משאין בן אם אין לו האמונה אז כשנוטל מהדעת ונכנס בו רוח שטות יוכל לעבר עברה ח"ו ולזה פננו רז"ל באמנם אין אדם עובר עברה אלא אם בן נכנס בו רוח שטות רוצה לומר שנוטל מהדעת דרך נסיון אך בגלות מצרים לא היה הדעת אצלו כלל ולא היה אז שיכוח לבחירה כאמור וזהו לפי שהיה הדעת בקטנות רצה לומר שהיו ברעת כמו קטן שאין לו דעת ולכן אמרו בש"ס קטן אין לו מחשבה וזה שאמר הכתוב עוד ולמען תספר וגו' את אשר התעללתי במצרים מלשון עולל ויוגק כמו אשר התקטנתי במצרים רוצה לומר שהיה

דברי תורה לסעודה ראשונה ליל שבת פננת יצחק אבינו להנצל מהבלי משיח ויאמר במלך רם ובשמחה זה הוא סעודתה התקל פחות קדישין

אם תבין את המצב הזה, תוכל להבין את המצב הזה.

במצרים, ואחר זה אמר וידעתם כי אני ה'. ורצה לומר שיהיה להם הדעת השלם בצאתם ממצרים לידע את ה' בדעת: איתא בזהר הקדוש בא אל פרעה, לך אל פרעה מבעניא ליה וגם הקושיא שזכרו המפרשים שכתבתי לעיל כי הזה הנם של יציאת מצרים היה שהדעת היה בגלות אצל פרעה הרשע במצרים ולכן גלו ישראל לשם להוציא הדעת משם וקשי השעבוד השלים ואיתא בתקוני זהר ונעבדו מצרים בחמר דא קל וחמר ובלבנים דא לבון הלכתא ובכל עבודה בשדה דא בריתא את כל עבודתם אשר עבדו בהם בפרך דא פרכא רצה לומר שהיה הכל בגלות במצרים ובשעבודם הוציאו את הדעת שהוא התורה מהגלות וכשעבדו בחמר הוציאו את הקל וחמר מהגלות וכן בשאר כל העבודות כאמור ולכן בשאמר משה רבנו ע"ה הן בני ישראל לא שמעו אלי וגו' פרש רש"י זה אחד מעשרה קל וחמר שבתורה רצה לומר בשאמר קל וחמר זה הוציא את הקל וחמר שבתורה מהגלות שכל התורה היתה בגלות מצרים כיון שהדעת היה בגלות והדעת הוא התורה. והנה התורה מתחלה בב' בראשית ברא וגו' ולמה לא התחילה התורה בא' שהוא ראשון לכל האותיות מפני שלא היה העולם יכול

להתקום אפלו שעה אחת והיה במל מציאות מפני גדל בהירות אות א' שהוא רמז לאלופו של עולם שהוא השם יתברך בכבודו ובעצמו בכיבוד אף כי שמש ומנן ה' אלהים (תהלים פ"ד, י"ב) ורצה לומר כמו שבשמש אי אפשר להתקום מפני גדל בהירות אות הא' שהוא אלופו של עולם רק על ידי מחסה ומנן שהוא אות ה' ויעל ידו ויכל להצמתצם אות הא' להיות גם כן בתורה שהרי אחר אות ב' של בראשית מצינו תכף כמה אלפ"ן במלת בראשית ובמלת ברא אלקים אחר שנתצמצם על ידי אות ב'. וזה בא אל פרעה רצה לומר על ידי ה' והיה האל"ף בתורה ובעבור שעתה התורה היא בגלות לכן הכבדתי את לבו ואת וגו' שיעבדו ישראל בהמר ובלבנים להוציא את התורה מן הגלות וכמו שכתוב בתקונים בחמר דא קל וחמר כמו שאמור לעיל שבזה הוציאו את הקל וחמר מן הגלות וכיוצא בזה בשאר העבודות וזה למען שתי אתתי אלה בקרבן שהאותיות שהם של התורה צריד להוציא מהגלות ומסים הכתוב למען תספר וגו' את אשר התעללתי וגו' רצה לומר שהתקפנתי שהיה הדעת בקטנות ועתה וידעתם וגו' כמו שאמור לעיל: המאור עינים בא

מלכות
מנחת יצחק

מעלת תפלת ותיקין וסדרה {82} – תפלת ותיקין – ההבדל העצום בין תפלת ותיקין לתפלה בשאר זמנים

דבר בעיתו מה טוב לתועלת הרבים מובא כאן בשנית שהמתפלל תפלת ותיקין דוחה ומכסתלת כל הקטרונים פתב "קנטרס ותיקין" בהקדמה, שפכי המבאר בספרים הקדושים התפלה כותיקין ממתקת הדינים ומעבירה כל הקטרונים, והביא בשם ספר צנאת הריב"ש שהבעש"ט ז"ע היה מודקדק גדול להתפלל כותיקין. ולפעמים פשהיה עת שלא היה לו מנין היה מתפלל ביהודי. וז"ל צנאת הריב"ש (רבי ישראל פעל שם טוב) "ולכל הפחות יזהר להיות התפלה בין פק"ן בין בדרך קדם הג"ן התקפה הדינו יהיה רב התפלה עד קרוב לקריאת שמע קדם הג"ן, והחלוק בין קדם הג"ן בין לאחר הג"ן כרחוק מירח ממערב, כי אז עדין יכולים לבטל, וסימנך "והוא כהתן יוצא מחפתו... ואין נסתר מחפתו" אל תקרי מחפתו אלא מחמתו, כלומר כשכבר השמש יצא על הארץ אז אין נסתר מהדינים הפאים מפלאכי חמה, על כן אל יהא בעיניך דבר זה קטן כי גדול הוא" עכ"ל. כעין זה הביא בספר "בן איש חי" ריש פרשת

פנחס שנה א' בענין עלת תמיד, כי יש מקמרג מתעורר בכל בקר לבלות העולם והשיית ברחמי מילה בת קדוש שהוא אור החסד בסוד "וישכם אברהם בבקר", וזה סוד ענין התמיד בכל יום להכניע ולכמל בת המקמרג, ע"כ דברי שער הפגנות בקצור. ע"ש ב"ן איש חי. ממילא מוכן כי פעלת התפלה בבוקר היא המכסתלת בת הסמרא אחרא שלא תכלה את העולם ח"ו, ויש להקדים בכל האפשר. סיעתא לך בריים אלו איתא בירושלמי (פרק א הלכה א' דף ו.) כל הסופר נאלה לתפלה אין השמן מקמרג עליו כל אותו היום. וב"תנא דבי אליהו זוטא" פרק כ"ב כתוב: "בכל יום ויום מדת הדין מתגברת ומקמרגת על ישראל שמשכימין לשוקים... והקב"ה מדבר טוב על ישראל ואומר למדת הדין ישראל משכימין לבתי גנסיות ולבתי מדרשות" לכן חובה להשכים בבדי לבטל הקטרוני קנטרס ההשפכה הרב שלום אהרן לופס זצ"ל המשך בשבוע הכא א"ה...

מלכות
מנחת יצחק

מעלת למוד הזוהר {87} – מה באמת קורה כשמשפריים בליל הסדר על יציאת מצרים בשמחה?

זוהר בא דף מ' ע"ב וישא העם את בצקו טרם יחמין וגומר. פקודא בתר דא לספר בשבחה דיציאת מצרים דאיהו חיובא על בר נש לאשתעי בהאי שבחא לעלמין ויחיי אוקימנא כל בר נש דאשתעי ביציאת מצרים ובההוא ספור הדי בחדוה ומין איהו למחדי בשכינתא לעלמא דאתי דהוא חידו מבלא דהאי איהו בר נש דהדי במריה. וקדשא ברין הוא הדי בההוא ספור. ביה שעטא כניש קדשא ברין הוא לכל פמלייא דיליה ואמר לון וילו ושמעו ספורא דשבחא דילי דקא משתעו בני וחדאן בפורקני ברין בלדו מתכנשי, ואתיין ומתחברין בהדיהו דישאל ושמעין ספורא דשבחא דקא חדאן בחדוה דפורקנא דמריהו ברין אתיין ואודן ליה לקדשא ברין הוא על כל אינון נסין ונבורן ואודן ליה על עמא קדישא דאית ליה בארשא חדאן בחדוה דפורקנא דמאריהו. ברין אתוסף ליה חילא ונבורתא לעילא. וישאל בההוא ספורא יחיי חילא למאריהו כמלכא דאתוסף חילא ונבורתא כד משבחין נבורתיה ואודן ליה ובלהוין דחלין מקמיה ואסתלק יקריה על בלדו. ובגין כך אית לשבחה ולאשתעי בספור דא כמה דאתמר. כגוננא דא חובה איהו על בר נש לאשתעי תדיר קמי קדשא ברין הוא ולפרסומי ניסא בכל אינון נסין דעבד. ואי תימא אמאי איהו חובתא והא קדשא ברין הוא ידע בלא כל מה דהוה ויהווי לבתר דנא אמאי פרסומא דא קמיה על מה דאיהו עבדי ואיהו ידע. אלא ודאי אצטרף בר נש לפרסומי ניסא ולאשתעי קמיה בכל מה דאיהו עבד. בגין דאינון מלין סלקין וכל פמלייא דלעילא מתכנשי וקפאן לון ואודאן בלדו לקדשא ברין הוא ואסתלק יקריה עליוהו עילא ותתא: כגוננא דא מאן דאשתעי ומפרט חסאי על כל מה דעבד. ואי תימא למאי אצטרף אלא מקמרגנא קאים תדיר קמי קדשא ברין הוא בגין לאשתעי ולמתבע חובי בני נשא ולמתבע עליוהו דינא. וכיון דאקדים בר נש ומפרט חסאי כל חד וחד לא אשאיר פטרא דפומא לההוא מקמרגנא ולא יכיל למתבע עליוהו דינא דהא תדיר תבע דינא בקדמיתא ולבתר משתעי ומקמרג פלוני עבד כך ועל דא אצטרף ליה לבר נש לאקמרא ולפרט חסאי. כיון דמקמרגנא חמי דא לית ליה פטרא דפומא עליה וכדין אתפרש מיניה מכל וכל. אי תב בתיובתא יאות ואי לאו הא מקמרגנא אשתכח עליה ואמר פלוני דאתא לקמך בתיובתא יאות ואי לאו הא מקמרגנא אשתכח עליה יאות לאודתרא בר נש בכל בני בגין דישתכח עבדא מהימנא קמי קדשא ברין הוא:

תרגום הזוהר וישא העם את בצקו. מ"הוה ז', היא לבער חמץ. כי מ"הוה זו ומסרה להם לשקאל, וישא העם את בצקו טרם יחמץ, וכחבו, שאור לא ימלא צדתיכם. וכבר צרחוהו התבירים, וצרחנו סוד בין חמץ ומ"הה של יציאת מצרים, כמנה מקומות, ע"ה יצר הרע וזה יצר הטוב. המ"הה שלפ"ה ז', הוא לספר בשבח ויציאת מצרים, שהוא חוב על האדם לעולם לספר בשבחיו האלו. כך העמודנו, כל אדם המספר ביציאת מצרים, ושמח בספור ההוא בשמחה עתיד הוא לשמח עם השכינה לעולם הבא, שהיא שמחה מכל ז', ע"ה הוא אדם השמח בצדונו, והקדוש צדוה הוא שמח בספור ההוא שלו. צ"ה בשעה, מקצת הקדוש צדוה הוא את כל התבונה שלו, ואמר להם, לנו ושמעו הספור של השבח שלי שמשפריים בני, ושמחים בצדוה. ואז מתחבצים פלס וזכאים ומתחבצים עם ישראל, ושמעים ספור השבח ששמחים בשמחה האלה מלכות, וזכאים ומודים להקדוש צדוה הוא, על כל אלו הנסים והגבורות ומודים לו על עם הקדוש שיש לו חלק ששמחים בשמחה האלה של חלונם. ואז נאוסף לו פח וגבורה למעלה. וישאל בספור ההוא נותנים פח לחלונם, פמלך שנוסף לו פח וגבורה צעת שמשפריים ומודים לו, והכל יזכיר מפניו ועולה כפדוה על פלס. ומשום זה, יש לשבח ולספר בספור הזה, כמו שפמלנו. כעין זה חוב הוא על האדם, לספר תמיד לפני הקדוש צדוה הוא ולפרסם הנם בכל אלו הנסים שעשה. ואם תאמר, למה הוא חוב לספר את הנסים, והלא הקדוש צדוה הוא יודע הכל, כל מה שהיה ויהיה לאחר מכן, ולמה הפרסום הזה לפניו על מה שהוא עשה והוא ידע. ומש"כ, לאלו ודאי צריך האדם לפרסם האם ולספר לפניו מכל מה שעשה, משום שא"פ המולות עולות, וכל הפמלייא של מעלה מתחבצים וזכאים חוקם, ומודים לפני הקדוש צדוה הוא, ועולה כפדוה עליהם למעלה וממטה. כעין זה, מי שמספר ומקמרג את חטאיו, מכל מה שעשה, ואם תאמר, למה צריך זה. הוא משום שהמקמרג עומד תמיד לפני הקדוש צדוה הוא כדי לספר ולתבע על עבדות של בני אדם, ולתבע עליהם דין, כיון שהאדם מקדים לעמו ומקמרג חטאיו כל חסד וחסד, אינו משאיר פתחוון פה למקמרג ההוא, ואינו יכול לתבע עליהם דין. כי תמיד הוא תובע דין חסדו, ואחר כך מספר ומקמרג פלוני עשה כך. ועל כן צריך האדם להקדים אורחו ולפרט חטאיו. כיון שהמקמרג חובה עליו, ואין לו פתחוון פה עליו, ואז נכרך ממנו מכל וכל. ואם חוזר בתשובה טוב, ואם לא, הכי המקמרג נמצא עליו, ואומר, פלוני עשה כפניו, והתודה צעזעא פנים, צעת צדונו, חטאיו כך וכך. על כן יפה שזכיר האדם בכל אלו, כדי שמתאבד עבד נאמן לפני הקדוש צדוה הוא.

מלכות
מנחת יצחק

ואהבת לרעהו כמוך ויהיה משתתף בצערך של חברו ויתפלל בעד חברו ובעד כל העולם ותהיה תפלתו תפלת רבים ומקבלת יותר כמאמ"כ פדה בשלום נפשימקרבלי כן ברבים היו עמדי ועזי אמרו חז"ל כל המתפלל בעד חברו והוא צריך לאותו דבר הוא נענה תחלה פי' מחמת שמתפלל בעד חברו ובעד כל העולם נעשה תפלתו תפלת רבים ונענה מבחי' תחלה בחי' מקור תיים בחי' שלשת אבות כנ"ל לכן צריך האדם לדבק עצמו בחי' אלו קדם התפלה הינו שיהיה לו בחי' שבירת לב ונמוכת רוח ע"י שיכיר פחיתת ערכו כנ"ל ויקבל ע"ע עומ"ש בשלמות וישונו לה' בכל לבו לקבל ע"ע לעבד ה' בכל כוחו ויתפלל לה' שימשיך בחי' חסד ורחמים על כל העולם בבחי' שלשת אבות והם ד' בחי' הינו בחי' א' בחי' ד' בחי' דלותי ולי יהושע כנ"ל ובחי' ב' בחינה שלשת אבות כנ"ל ובחי' ואהבת לרעהו כמוך שישתתף בצערך של חברו ובחי' תשובה וקבלת עומ"ש ע"ע והנה כל הדי' בחינות הנ"ל היו לישראל במצרים הינו שהיה להם בחי' אחדות כנ"ל שהיה משתתף כ"א בצערך של חברו לכן היה קשה השעבוד של כאו"א בכפלים כי שעבוד של חברו היה קשה לו כמו שעבוד שלו ממש לכן מנין רד"ו שנים שהיו במצרים היה נחשב להם לקבל למנין ת"ך שנה ועוד נחשב להם התשעה שנים

שהיה יוסף משעבד לפומיפר ושר בית הסהר ונעשה תכ"ט שנים ומחמת שיוסף המשיך להם תבחי' אחדות כנ"ל וידוע שכל דבר המצטרף החשבון נחשב ג"כ אהר ונחשב יוסף הכולל החשבון עם התשעה שנים שלו של השעבוד כנ"ל לעשרה ועם ת"ך של ישראל עולה שלשים שנה וארבע מאות שנה שצאמרו בפסוק לרמו על בחי' אחדות הנ"ל והיו נפש אחת שהוא בנימי ת"ל כמנין נפשי ועוד מרמו בפסוק מי ומי ההלכים וגו' פי' שפרעה שאל את משה ואהרן מי הוא שיש יכלת גידו להמשיך בחי' גאלה באיזה בחי' ובאיזה זכות ומשיכו בחי' רחמים וגאלה וע"ז השיב משה אעפ"י שאין בדינו עכשו מעש"ט אעפ"י בן בנערינו ובנערינו נלך פי' בנערינו מרמו לבחי' רעות ואהבה שיש בינינו וגם מקנינו הינו בזכות אבותינו הנקנים ככה זה נלך וגם ככה מה שאנחנו מקבלים עלינו עימ"ש ולשוב לה' ובנודאי יצמח מזה תולדות של הצדיקים הם מעשים טובים הנקראים בנינו ובנתינו ובעבור כ"ז תהיה תפלתנו נשמעת ונמשיך בחי' חסד ורחמים ובחי' גאלה וע"ז השיב פרעה יהי כן ה' עמכם כאשר וגו' פי' אמת שכן הוא אם אשלח אתכם ובנודאי יהי כן בחי' ה' בחי' ד' אותיות של שם הוי"ה ב"ה בשלמות הינו הדי' בחינות הנ"ל שמוזנים בדי' אותיות הוי"ה ב"ה יהיה לכם בשלמות אמן כן יהי רצון:

מאוצרות התפטרות {32} – יהלומים נוצצים מהפטרת השבוע במיחד בשבילי – למה לא רצה יונה ללכת לננוח? מנחת יצחק

הדבר אשר דבר ה' אל ירמיהו הנביא. ידוע מ"ד במדרש כל ארבעים שנה שהיו ישראל במדבר לא היה הרבור מתייחד עם משה מפני שהיו כנופין. ואמר אמ"ו וזה"ה דמצינו במדרש שאמר הקב"ה למלאכי השרת מה אבל יושב ודומם אף אני אשב ואדום רבכל מקום עמו אני בצרה ובמדבר היה לישראל כעין גלות וא"כ כביכול יושב ודומם לכן לא היה הדיבור מתייחד עם משה. ולכן בגלות המר הזה נאמר לבא לפומא לא גלי לפי שאין דבור, אמנם כאן היה הרבור עם ירמיה לפי שהיה עדין קודם חורבן הבית. ואף שחורבן מצרים היתה כמה שנים אחר החורבן מכל מקום הדיבור הי' מקודם וק"ל: הגידו במצרים וכו' ידוע דיונה הנביא לא רצה ללכת אל נינוה העיר הגדולה דשמא ינחם ה' על הרעה ויאמרו נביא שקר הוא ולפ"ז איך ניבא כאן ירמיה על מצרים שמא יחזור ה' על הרעה. אכן איתא לטובה אין הקב"ה חוזר ולכך גבי נינוה כתיב ונינוה נחפכת אין כאן טובה בשום צד ויכול לחזור בו אכן כאן כתיב לבוא ג"כ מלך בבל וא"כ טובה היא לננו ויאנו חוזר לכן שפיר אמר הגידו במצרים וק"ל: או יאמר הנה מה דאמרי' שמא ינחם הקב"ה על הרעה היינו כשיעשו תשובה הוא דוקא גבי ישראל. רק יש מקום לבעל דין לחלוק מה נשתנו אלו מאלו וא"כ כאן ניבא ירמיהו ג"כ על חורבן ירושלים ואם יחזור הקדוש ברוך הוא וינחם ויקבל תשובה מישראל צריך ג"כ לקבל תשובה מאו"ה. לזה אמר כי אכלה חרב סביבך ר"ל סביבות מצר' דהוא א"י כבר נחרבת ואעפ"כ לא לקחת מוסר מלעשות תשובה ושפיר ו"ל דאין הקב"ה מקבל תשובה מהם ולא ינחם ה' ולא יאמרו שנביא שקר הוא ושפיר אמר הגידו במצרים וק"ל: מדוע נסחף אביריך פי' מדוע נסחף השר שלך כי ה' הרפו שם ה' הרפו על שאמר לא ידעתי את ה'. וא"י במדרש נסחף הוא צרעת כמ"ש שאת או ספחת. ונ"ל דא"י במדרש ויקם מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את יוסף היום אומר אשר לא ידע את יוסף ולמחר הוא אומר לא ידעתי את ה'. ותמוה רק ו"ל דא"י וימת יוסף אעפ"י שיוסף מת אלהיהם של אלו קיים. והענין הוא דהנה מיוסף בא התנכרות אלהים שהוא מושל ברוחו ומשנה עתים וטבעי עולם כגון שבע שני שובע שני רעב והוא הכל שינוי הטבע. וכיון שמת יוסף ונשתכך מלבו. נשתכח ג"כ מעלת אלהים שהוא משנה הטבע. וא"כ לפ"ז נוכל לומר דהלא קשה מה דכתיב וימת יוסף ואח"כ ויקם מלך חדש א"ש דכל זמן שהיה יוסף בחיים היו מתייראים ממנו להשתעבד בבני ישראל רק מאי אשר לא ידע את יוסף מאי איכפת לן בדיעה נימא דידע את יוסף הלא כבר מת ולא היה מתיירא ממנו אלא דזהו כוונת המדרש אעפ"י שיוסף מת אלהיהם של אלו קיים ואם כן היה ראוי לירוא אלהים כנ"ל לזה אמר אשר לא ידע את יוסף ואם כן לא ידע ג"כ מעלת אלהים כנ"ל ולכן אמר הבה נתחכמה לו. וז"ש המדרש היום אומר אשר לא ידע את יוסף ולמחר אומר לא ידעתי את ה' כפירושו הוזהר שידע מדת האדנות ואלוהות אבל לא ידע שם הוי"ה ב"ה שמורה שהקב"ה משנה טבעי העולם זה לא האמין בה' אלא סבר עולם כמנהגו נוהג. וא"י בהרמב"ן שממכת צרעת נשמע שהקב"ה משנה טבעי בני אדם דאין דרך צרעת לבוא על תכלית שלימות של בשר. ואם כן לכך שפיר אמר וימת מלך מצרים היינו שנצטרע מדה כ"מ כנ"ל. ולכן גבי משה מצינו בשביל שחשד לישראל שלא יאמינו לו והיינו שיאמרו כדברי פרעה שהקב"ה אינו משנה הטבעיים לכן אמר הבא נא ידך בחיקך ויוציאה והנה ידו מצורעת בשלג. וז"ש כאן מדוע נסחף אביריך היינו שנצטרע לזה אמר כי ה' הרפו בשביל שאמר לא ידעתי את ה' והיו מדה כנגד מדה וק"ל: הרבה כושל גם נפל וכו' מפני הרב היונה.

ידוע מ"ד עיניך יונים זו הם הסנהדרין שנמשלו ליונים. וגר' מעם דא"י במשנה מי חטאת ששתה ממנה בהמה או עוף פסולה חוץ מן היונה מפני ששותה ואינה מקיאה. וז"ש שנמשלו סנהדרין ליונים כי הסנהדרין שותים ד"ת ואינם מקיאים לפי היותם כבור סוד שאינו מאכד טפה. ונבוכדנאצר הי' ג"כ כעין יונה שלא הי' מקיאה מה שבא אצלו כמש"ה אסיריו לא פתח ביתה וזה שאמר מפני הרב היונה וק"ל: קראו שם פרעה וכו' העביר המועד. ר"ל דפרעה הי' מכשף והי' הושב שעות זמניות שאין לו מול ובאותו עת לא הלך למלחמה. וזהו העביר המועד והי' סבור כשתעבור המועד שאין לו מול ואח"כ יצתה אבל באמת לא כן הי' וק"ל: הי' אני נאום ה' כי כתבור בהרים וככרמל בים יבוא. א"י במדרש בשכר שנעקרו ממקום הר תבור והר כרמל ובאו כדי ליתן תורה עליהם וכו' לעשות גם עליהם כגון הר תבור נעשה גם של דבורה כדכתיב לך ומשכת בהר תבור וכו' והר כרמל על ידי אליהו ואעפ"י שנעקרו ממקום שאין מול דהיינו א"י ובאו לח"ל למקום מול אעפ"כ לא הועיל מול לסיסרא כדכתיב ותשקף אם סיסרא בעד החלון פי' בעד חלון המולות ואעפ"כ לא הועיל לו המול דהקב"ה משנה המול ואם כן גבי פרעה נמי הוא העביר המועד כנ"ל ואעפ"כ לא הועיל לו וק"ל: כלי גולה עשי לך. ידוע דהי' מוצב במצרים והיו ישראל מקריבין עליו לשם. וי"ל ממה זכו לזה. לזה אמר כלי גולה עשי לך דהנה אין זוכים לניסים אלא מחמת גלות וכן הי' הר תבור וכרמל שמחמת גלות שנעקרו ממקומם וכו' לניסים וכן גבי מצרים כאן וא"ש: עגלה יפיפה מצרים קרץ מצפון בא. דהנה א"י בפסוק וישובו ויחנו לפי פי החירו' וכו' לפני בעל צפון ואמר פרעה לבני ישראל נבוכים הם בארץ סגר עליהם המדבר. דהנה מצרים היו עובדים למול מלה ובאלהי מצרים עשה ה' שפטים שהחריבם אמנם עדיין נשאר שר שלהם והיו מול מלה שהי' בקו צפון וזהו לפני בעל צפון כדי שישעו ויאמרו דמן שר שלהם נבוכים הם בארץ. ואח"כ הכניע הקב"ה מול מלה. והיו עובדים למול שור שהוא בעד מלה שני למערכת הכוכבים מלה שור תאומים. והמדבר היא תחת מול שור כדא"י באבן עזרא טעם על שעשו ישראל את העגל שכתב וז"ל ואם תשים פניך למסע הראשון או תבין זה. וכונתו דמסע הראשון הוא מדבר שור כדכתיב ויבואו מדבר שור. והיינו שהמדבר הי' תחת מול שור שמצרים עובדים לי. וז"ש עגלה יפיפה מצרים ר"ל דעבדו למול שור שהוא מצד צפון לכך קרץ מצפון בא ק"ל נבוכדנצר כנ"ל וק"ל: גם שכריה בקרבה בעגלי מרבק וכו' דהנה א"י בשיש ח"ו דבר בחזירים או מתענין ע"ז. וקאמר הר"ן מכ"ש כשיש דבר בין האו"ה שמתענין. ור"ח פסק שאין מהעניי כי שטנא בתרי אומי לא שלימ. לפ"ז קשה איך אמר קרץ מצפון בא. הא המצריים היו שוכרים משאר אומות יעזור להם וא"כ שטנא בתרי אומי לא שלימ. לזה אמר גם שכריה בקרבה כעגלי מרבק הרצון שהם ג"כ עבדו למול שור כמו המצריים וא"כ היו כמו אומה אחת לכן שפיר אמר גם המה הפנו נסו יחדיו וק"ל: קולה כנחש ילך דא"י בשעה שאמר הקב"ה לנחש על גחונך תלך באו מ"ה וקצצו את רגליה. נראה לומר לפי שהיא אמרה שקר ושקר אין לו רגלים לכך קצצו את רגליה. ומצרים היו כמו כן מלאים שוא ושקר וכישוף לכן בקרדומות באו לה וקוצצים את רגליהם וזהו קולה כנחש ילך וא"ש. או יאמר דא"י שאלו לנחש מה הנאה יש לך וכו' איך ישוך הנחש בלא לחש וכאן גבי נבוכדנצר שבא להלחם על המצרים לא בא לשלול שלל ולכוונו. רק באו בקרדומות לה כחוטבי עצים לחרוב הכל בלי הנאה כלל להורות שמה' היתה נסיבה וזה רמו באומרו קולה כנחש ילך וא"ש: כרתו יערה וכו' כי רבו מארבת. ידוע דממכת הארבה היו יודעים גבול מצרים לפי דבנכול אחר לא הי' הארבה

הברי תורה לסעודה יעקב אבינו להציל מפקדנות נגד ומנוג ויאמר בקול רם ובשמהה היא סעודה העיר אנפני

וכאן נמי חיל נ"ג כרתו יערה והיו יודעים גבול מצרים כי מאת ה' היתה זאת ולא הלכו בגבול אחר. וז"ש כי רבו מארבה הארבה ה' ג"ב עושה גבול וק"ל: הנני פוקד על אמון מנא זהו אלכסנדריא של מצרים ועל מצרים ועל אלהיה ועל מלכיה. נראה לפרש דהנה קשה מפני מה לא רצה יונה ללכת לגינונה שמא יאמרו נביא שקר הוא וקשה והלא כל הנביאים היו מתנבאים ולא חששו לזה דיאמרו נביא שקר הוא. וע"ק מהו פירוש כי עלתה רעתם לפני ונגוה נהפכת. ונראה לפרש דהיה ידוע דאין הקב"ה נפרע מאומה למטה עד שנפרע תחילה מהשר למעלה. אמנם כל זה הוא כשחמאתם לא גדלה כ"כ אבל כשחמאתם רבה וגדלה, אז נפרע מהאומה אף שעדיין לא נפרע מהשר שלה. ולכך גבי נגוה שהיתה חמאתם רבה וגדולה לכך רצה הקב"ה לפרע מהם תחילה טרם שנפרע מהשר שלה. וזה שאמר כי עלתה רעתם לפני ר"ל ביותר ולכך ונגוה נהפכת הרצון היפוך הסדר דאין נפרע מהאומה עד שיפרע משר שלה משא"כ בנגוה ה' רוצה לפרע מהאומה תחלה. ולכך הואיל ושר שלה קיים. בקל יוכל השי"ת לחזור בו אם ישובו. ולכן לא רצה יונה ללכת לנגוה. וידוע מ"ד בנמרא אל תדינוני כיושבי כרכים לפי שיושבי כרכים רובם רשעים. וזהו פ"י הפסוק הנני פוקד על אמון מנא דהיינו אלכסנדריא של מצרים

דהי' כרך גדול ורבה הטאם ביותר ולכך פוקד עליה תחלה ואח"כ על פרעה ר"ל השר שלה כנ"ל. ועל מצרים שלא היתה גדולה כ"כ ולא רבה חמאתם הנני פוקד על אלהיה תחלה ואחר כך על מלכיה כסדר הפורענות וק"ל: ואתה אל תירא עבדי יעקב פירשו שמא תאמר ח"ו אבדה תקוותנו דהן מצרים נגאלין לארבעים שנה ואנו ממושכים וממורטים בגלות המר הזה אשר אין קץ לצרותינו בעו"ה לכן קאמר אל תירא עבדי יעקב. כי הנני מושיעך מרחוק אף שלא תעשה תשובה כמ"ש אני ה' בעתה אחישנה. ורחוק נקרא מי שלא שב כדאי' לרחוק ולקרוב מי שנתרחק מהמקום. ובאמת הטעם שאנו מושועבדים בגלות המר הזה זמן ארוך הוא כדי שבעת הגאולה עת ששב יעקב יהא שקט ושאנן ואין מהריר אמנם מצרים אף שאינם בגולה מי"מ אין להם מנוחה וק"ל: ונקח לא אנקח מוסב הדבור למעלה דזה שאנו באריכות הגלות הזה לפי שנהיה בזמן הגאולה יושבים בשלוה בהשקט ובטח כאשר ייעדו כל הנביאים וכל זאת לא יוכל להיות עד שינוקה כל העון והחטא ויתלבנו כל הכתמים כמאמר חז"ל כל האומר הקב"ה ותרן הוא יותר לו חייו ולכך אנחנו באריכות הגלות הזה להתנקות מכל החטאים וכמ"ש ונקח לא ינקח פוקד עון אבות על בנים וכו' וזהו שאמר כאן לנתנית טעם כנ"ל ונקח לא אנקח. ובא לציון גואל ב"ב אמן:

לְקַחֵי הַפְּרִשָּׁה לְשַׁבַּת {79} – אֵיךְ לְהַשְׁאִיר בְּלִבּוֹ רַק אֶהְבֵּת הַשִּׁי?

לעולם יצטרך לסגוף ועבודה קודם שיסור דבר אחד מלבו יבא ללבו דבר אחר שאינו הגון. אבל אורח ישרים היינו שפונה מכל דבר מחמת אהבת השי"ת, זה הוא דרכו סלול לטוב, כי כאשר יסור מלבו איזה דבר רע ישאר בלבו אהבת השי"ת וממילא לא יבא ללבו שום דבר אחר שלא כהוגן. וגמטריא של משכו שס"ו, שס"ה, נגד ימות החמה, ואחד נגד השי"ת שרוכב עליהם, וכן כל מקום שנמצא בפסוק מלת אז מורה שהאלוף רוכב על זיו"ן היינו השי"ת. זאת חקת הפסח. במדרש (שמות רבה פרשה י"ב, ב') נאמר חקה בפסח ונאמר חקה בפרה ואי אתה יודע איזה מהן גדולה. משל לשתי מטרונות דומות שהיו מהלכות שתיהן כאחת נראות שוות מי גדולה מזה אותה שחברתה מלוה אותה וכו'. כך בפסח נאמר חקה ובפרה נאמר חקה ומי גדול הפרה שאוכלי פסח צריכין לה שנאמר (במדבר י"ב, י"ז) ולקחו למטא מעפר שריפת וכו'. הענין בזה כי חקת הפסח הוא נגד דיבר אנכי ה' אלקיך שהוא כולל כל מצות עשה, וחקת הפרה הוא נגד לא יהיה לך שהוא כולל כל מצות לית, ובאמת מהראוי ע"פ שכל, שלא יוכל האדם להשיג יקרת המאמר אנכי ה' אלקיך קודם שיהיה לבו מזוכך מלא יהיה לך, כי תחילה צריך האדם לסור מרע ואח"כ לעשות טוב, אך השי"ת ברוב רחמיו הקדים מאמר אנכי קודם לא יהיה לך, כי באם לאו לא היה אדם בעולם שיכול לבוא להשיג דיבור אנכי, כי מי הוא האיש אשר יאמר זכיתי לבי בכל מצות לית, וע"ז אמר דהע"ה (תהלים קל"ה, ב') כי הגדלת על כל שמך אמרתך, ואמירה היינו בלחישתה שהשי"ת יברך אח"כ כי לב ישראל מנוקת. וע"ז אמר אודה שמך היינו המובה והגדולה שעשית עמנו לתת לנו תחילה דיבור אנכי, כדי שאח"כ יברך בלבנו הדיבור לא יהיה לך, ומשה רבינו ע"ה היה נגד אנכי, ור' עקיבא בן יוסף היה נגד לא יהיה לך, כידוע שכל נפשות ישראל המה בשורש דבוקים כל אחד ואחד באותיות התורה, והנה נשמת מרע"ה היה נגד דיבור אנכי ועסקו היה בעוה"ז לברר בעולם אחרותו ית' שמו בעולם, ונשמת ר"ע היה נגד לא יהיה לך והוא לברר ולנקות כל רע וסיג פסולת שבלב ישראל להרחיקם מרע שהוא בכלל לא יהיה לך, ומה שחידש תמיד גדרים וסייגים חדשים, היינו שהוסיף שגם זה הוא בכלל לא יהיה לך וצריך לנקות מזה ג"כ, וכן כל ההלכות איסור והיתר פסול וכשר מטא וטהור, הם לברר הרע מן הטוב, וזה הענין המבואר בגמ' (מנחות כ"ט: ב) בשעה שעלה משה למרום מצאו להקב"ה שהיה קושר כתרים לאותיות, אמר לפניו רבש"ע מי מעכב על ידך, אמר לו אדם אחד יש אחר כמה דורות ועקיבא בן יוסף שמו שעתיד לדרוש על כל קוץ תילי תלים של הלכות, חלש דעתו עד שהגיע להלכה אחת א"ל זו מנין א"ל הלכה למשה מסיני. לפי שראה איך התפשט ר"ע את הדבור לא יהיה לך עד שהוסיף כמה גדרים וחלש דעתו, והנה זאת ידוע כי שורש כל, הוא אנכי ה' אלקיך, ולא יהיה לך אינו רק שמירה שלא יתרחק האדם מה' אלקיו לכן חלש דעתו, עד שהגיע להלכה אחת היינו שראה משה למה צריך כ"כ גדרים א"ל הלכה למשה מסיני, הלכה אחת היינו אנכי כי זה הוא עיקר בתורה כדאיתא (זהר דברים רס"ד: ב) שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד זה עיקר גדול בתורה. ולא יהיה לך הוא רק לשמור לבית ישראל שלא יטו מאנכי ה' אלקיך, אז נתקרה דעתו שהבין כי לו ניתן העיקר. מי השילוח, בא- האישביצר ר' מרדכי ליינר זצ"ל

פִּלְפְּלִין מִפְּלִפְּלִין (57) –האם המלמד לתלמידים צריך לבטל מתלמודו תלפילת חכם גדול בתורה?

ראובן שלא להטות אוזן לכרזות השונות, בהיות שאינו אין לבטל מתלמודו, כל עוד אינו מרגיש מחוייב, אך בפעם הזאת עצרו ידיו ר'

הכרוז על פטירת האי נאון שהרבי"ן תורה ויראה לאלפים, תפש את ר' ראובן בהיותו בדרכו למסור שיעור לתלמידיו. בדרך כלל משתדל ר'

לבהינות בהמיות אכילה ושתיה וזיווג לשם שמים בקדושה ובפסוק ויהי
בצחי הלילה וה' הכה כל בכור כללות הבכור וכיוון שכבר הכה ונסתלק
הוא אמר מבכר פרעת חסר ואו שכבר בעת הכא' נסתלק ממנו הואו
ונשאר להכרחיות מבכר חסר ואו עד בכור השבי נהרג לגמרי כל אתון
בכור נסתלק משם ומתו לגמרי וכל בכור בהמה לא מת אלא הכללות
ונשאר גם הוא לאלהינו ובפרשת והיה שבתפילין כתיב ויהרג כל בכור
כללות בכור מבכר אדם חסר ואו שנשאר חסר לצורך אור ושמחה של

מצות וחרוותא דשמעתא ותפלת בלחבת אש ואמר ועד בכור בהמה ולא
אמר וכל בכור בהמה שמרוב אור התפילין צריכין לבוא להתפשטות
הגשמייות עד שיתכלה ואבד כל כחות הבהמיות כמו משה רבינו בחשמל
שלו שנהפך בשרו ללפיד השמל אש ולזה אמר ועד בכור בהמה שנסתלק
כל בהינות כחות של הבהמיות וכל חיותו נסתלק לא הכללות בלבד והבן
אחי דברים שנאמרו בהר סיני ועמדו רגלי אבותי על הר סיני ואני האביון
ודל ושפל ובזוי עמהם ובזכותם.

מִה־אֶתְּבִי תוֹרַתְךָ {39} – מִרְגְּלִית נִפְלְאָה בְּמִיַּחַד לְלֵיל הַסֵּדֶר

גדול ואמר בועם" לא כן לכו נא הנקרים ועבדו אתי ה'—ה' כי אתה אתם
מבקשים ויגרש אתם מאת פני פרעה. עינתי בבקשה שלכם וראיתי שבקשתם
לזכות לה' ואין טף ונשים לזכות לכן מפאת חוסר התאמה בין הבקשה
המקורית למה שאתם מבקשים כעת – ולכן אני לא מאשר (משהו בסגנון של
הבג"ץ, וביוטח הלאומי והרשויות). ונראה שפרעה הרשע למד לדבר
באסרטיביות מיוסף הצדיק כשאמר לו יהודה " ויאמר יהודה מה נאמר לאדני
מה נדבר ומה נצטק האלהים מצא את עון עבדיך הגנו עבדים לאדני נס
אנחנו גם אשר נמצא הנביע בידו: ענה להם יוסף: " ויאמר נסעתה כדבריהם
כך הוא אשר ימצא אתו ויהיה לי עבד ואתם תהיו נקים. כלומר נתן להם להבין
שהוא מסכים אתם וכולם יהיו לו לעבדים אבל עמד על דעתו והודיע להם שלא
כך ינהג אלא יקח רק את בנימין לעבד וכל השאר משוחררים. וה' יתברך וישב
בשמים וישק אדני ילעג למו מידה כנגד מידה לא בטלה ה' צוחק על הגמד
הרשע שלא מבין שהוא בעצמו נפל למלכות שהוא הכין כדוגמת המן והעין
המפורסם שלו. ונכון הוא לגבי אויבי זמנינו, ונראה בעיני ששמחת ה' יתברך
היא שלדורי דורות ישבו בניו הקדושים עם ישראל בשולחן ליל הסדר ויספרו
בשבחו של מלך מלכי המלכים ויגלו את מוזימת פרעה שחשב למשוך את משה
בלשונו כדי שיוכל להראות לכולם את חכמתו שנתחכם לו, אך משה רבינו
לא שת ליבו לדברי ההבל של פרעה ואמר בבטחה ויאמר משה בנערינו
ובנקנינו גלף בקנינו ובכננותנו בצאננו ובקרקנו גלף כי הג' ה' לנו: ומה שפרעה
לא הבין שהחגיגה היא על חשבוננו שהרי בסופו של דבר יצטרך לקום בחצות
הלילה עם פיגמה ולחפש את משה ואהרן והילדים יצחקו עליו ויטלמלוהו
מקצה לקצה, ומשה רבינו הגדיל לעשות כנגד הרשע ואמר לו " ויאמר משה
נס-אתה תתן בידנו ונקיים ועלת ועשינו ל' ה' אלהינו" ומעתה יש לנו בני מלכים
להתענג על תחבולתו של פרעה הננס שנלכד בעצמו במלכותו, ולנו נשאר
להודות ולהלל לאבינו שבשמים ולשמוח בשמחה עצומה מנחת יצחק מקורי ¹⁰³

מִה־אֶתְּבִי תוֹרַתְךָ {33} – הַמְּבַחַן הָאֲמִתִּי הַמְּאֵתֵר בִּיּוֹתֵר

דבר בפפרים ובצרי הפרוות. שלישית ראיתי, מנהג ביושבי פפרים הרחוקים זה
מזה, ובשבת פאים למנזין עשרה לבית הנקנסת להתפלל ברב עם הדרת מלך, מלכו
של עולם, הקדוש ברוך הוא, וקאים לבית הנקנסת, והם עוסקים בהקלי עולם
ומספרים אחד לחברו אוד שקנה סוסים במקח השנה אצל ערל אחד, וזה מספר
שקנה פרה אחת ושאר בהמות; וכל דבריהם הוא במשאל ומתן של חל. וקניא לן:
ודבר דבר — שלא יהיה דבורך בשבת כשל חל. ובחל אין רואין אחד לשני, רק
בשבת פאים למנזין, והם עוסקים בכל, בדרך ארץ ובמשאל ומתן, אז טוב יהיה להם
לשבת בבתיהם ולישון על משתן, כדי שלא ידברו דברי חל בשבת. ומכשול זה הוא
מצוי בעונותינו הרבים ברב בני יושבי פפרים. ועוד נגע אחד נראה לי, שנקצת
מקומות הולכין כמו שתיים ושלוש שעות מעיר לעיר למנזין, ואומרין דיש תחום שבת.
ואני יודע בעצמי שהוא שלשה או ארבעה תחומי שבת. על כן אני מזהיר בכל
המקומות, אשר הוא קבלה בידי אנשי הישובים, שהתיר להם איזה מורה צדק
שהוא מפרסם, ומדד הרב בעצמו התחום — אז מתר לילך בשבת. אבל לא יסמך
על איזה מלמד או על מי שאינו יודע להורות אסור והתר, כי בעונותינו הרבים
בדור הזה רבו המתירים על האוסרים מחמת הנגפה, או מחמת נתינות ממון שהד
שנותנין לו, והוא מתיר אסורים אסור דאורייתא. על כן נראה כל אחד ואחד להסיר
המכשול מעליו, ולא ילך ממקום למקום, עד שיהיה לו רשות מן הרב המדינה שלו.
הרביעי — ראיתי מכשול גדול באנשי ישובים ונקצת הקהלות, שישאלו קדושים
הן ומכוננין לכבד את יום השבת בכל מה דאפשר לו, והמה שולחים בשר לצלות
לבית האופה הערל, כאשר שאין תנורים מצויין במדינות האלו אצל היהודים.
ישתים רעות עושין בכבוד זה: הרא — ששולחים הבשר לצלות על ידי בתולה
יחידית לבית האופה, ועובדים אסור יהודי, שאסור לה הוא אסור אפלו בישראל, כי
דוד המלך ושמואל הנביא, עליהם השלום, היו גזורים גזרה זו, והיו אוסרים ליהד
שום זכר ונקבה. על כן השומר, שהיא הבתולה, צריכה שמירה מפני היחוד. והאידי
תשמר הבשר דצלי? ועוד אסור שני הוא: כיון דאין ישראל מסיעו להערל, אין
לתבשיל זה או לצלי שום התר בעולם, כי הוא אסור מדאורייתא משום בשול גזיים.
ולאו כל עלמא מר בר רב אשי ניהו, שיודעין דין זה, ומכל שכן בני הישובים שהן
נבשלים בעונותינו הרבים בעוון זה, אוכלים אסור דאורייתא, כי לא מצאתי שום
פוסק דפסק התר בזה הדין, דבשול גזיים הוא אסור אף דישאל עומד על גביו. כיון

בואו ראו מה עונשו של פרעה הגמד הרשע בעל תככים ומוזימות על
תחבולותיו, שכל היום יושב על כיסאו הרם (70 מדרגות) ומתנאה בליבו
וזומם מוזימות כל היום. וכפי שהאור החיים הקדוש אומר שנתחכם הרשע
הזה ואמר להם חבל לכם לצאת ממצרים שהרי כולכם תמותו במדבר חוץ
מכלב ויהושע, ונניח לזה כרגע מהיכן ידע, כי עובדה שדבריו לא עשו רושם
למרות שאמת דיבר כי הכל בהשגחתו יתברך. אבל ליבי אומר לי שהיה
כאן עוד משהו עצום מאחורי הקלעים שהשם יתברך הכין לנו מרגלית
נפלאה במיוחד לליל הסדר התשפ"ד, ובטוחני שמי שישמע את החידוש
הזה ירווה נחת ושמחה עצומה רק על זה שהוא בן של מלך, ותתלהב
בו בנשמתו אש ויקדת לאהבתו יתברך ולדבקות בו ויצא בשירים
ובמהוללות להודות ולזמר להשם יתברך. כי שוב ושוב עינינו הרואות איך ה'
יתברך מכה בכל מי שמציק לבניו אהוביו כמ"ש "הרעם תקבא בלבם
וקשתותם תשברנה" וכפירוש האבן עזרא הרבם – מ"ם בלבם שב אל
רשעים, כי השם יגמול להם כפעלם. פרעה מלך מצרים הוציא שליח מיוחד
מבית המלכות עם הודעה מלכותית למשה רבינו שנאמר: וישב את-משה
ואת-אהרן אל-פרעה ויאמר אלהים לנו עבדו את-ה' אלהיכם מי ומי
ההלכים? שנראה מהצהרתו שנכנע, אך בערמוניותו הדגיש מי ומי
ההלכים? שכאן זמם לטמון למשה רבינו מלכות שהרי חיזק את דבריו בזה
שהוסיף כאשר אשלה אתכם ויראה למתבונן שהכנים תנאי בהצהרתו
כאילו כתוב אם וכאשר אשלה אתכם והוסיף עוד "עיצה טובה" כמנהג
הצבועים הנוקמים בלשונות המכסים את עינים כמ"ש "בקרבו ישים אורבו"
להראות שכביכול הוא דואג להם דכתיב ויאמר אלהים יהי כן ה' עמכם
כאשר אשלה אתכם ואת-טפכם ראו כי רעה יגד פניכם, והיה ממתין
ומצפה לתשובת משה רבינו שיפרט לו מי ומי ההלכים. שהרי התכוון לזה
מראש וידע שיאמר לו שכולם הולכים ולזאת ציפה פרעה, ועשה מזה עסק

אנחנו במצב מלחמה כולנו לחוצים חסרי בטחון מהלא נודע מה יהיה? איך
אפשר לחיות במצב כזה? הרי ניסינו כבר הכל! והכי טובלים הם בני משפחות
החמופים נורא נוראות הם עובדים, ומה עם החמופים עצמם בשבי החמם? איך
ניתן לשרוד את זה, ומה עם החיילים הגיבורים שלנו? ומה עם המשפחות השכולות
? ומה עם המפונים כמה סבל, איום ונורא ונוסף על כל זה צביעות אומות העולם
מתגלה במלא הדרה גם מי שכבר נחשב ל"ידיד" כביכול הפך את עורו ... ובכן אם
אכן ניסינו הכל והמצב ביש בלשון המעטה ... יש לי הצעה שתפתור את כל הבעיות
בבת אחת, מחד ומאידך זה הזמן למבחן האמיתי הכי מאתגר עלי אדמות. כתב
הקב הישר ע"ה אפרו רבותינו וקרונם לברכה (שבת קיח, ב): אלקלא שפרו ישראל
שבת ראשונה, לא היו שולמין בהם אמה ולשון. ואלמלא משמרין ישראל שתי
שבתות — מיד הן ננאלין, כי מצות שבת היא שקולה כנגד כל התורה, וכל
המעני את השבת נותנין לו נחלה בלי מצרים. והנה ראיתי מנהג בישא ברב
תפוצות מדינות האלו, שהן מזלזלים בכבוד יום הקדוש, שהוא שבת. בראש ראיתי
אנשים שהולכים כל ערב שבת וערב שבת בבתי אשפוזאות ואוכלין ושותין, עד
שמשתכרים כשכרותו של לומי. ואחר כך באין לביתם, ומרב השכרות אין יכול
לעשות קדוש היום כראוי. וקניא לן: שלשה מעידים זה על זה, ואלו הן: הקדוש ברוך
הוא ושבת וישאל. ונמירי: כל המעיר, צריך להעיד מעפר. והשפור אין יכול לעמד
אפלו על רגליו. הייטב בעיני ה', שיבוא שכור להעיד עליו שהוא אחד ומיחד, ועל
שבת שהוא שקול כנגד כל התורה מצוות? על כן שומר נפשו ירחק מזה המכשול,
כי ענשו גדול מאד. עוד ראיתי מכשול שני, שבני הכפרים היושבים בערי הפרון,
במקומות שאין להם חומה ומחצה, והן מטלטלין מרשות היחיד לבתי ערלים ומבתי
ערלים לבתיהן, ומתוין התר לעצמן כאשר באשר שהוא יחיד בעירו. ואין ישראל אתר
דרים אצלו בקביעות — אין הגוי אוסר עליו. אבל שועין הן, ואין יודעים הדין על
בזוי, כי קניא לן: כיון דישאל אחד דר במקום יחיד — מתר למלטלל בכל העיר
ההיא, בעיר אשר לה חומה ודלתים ומקפת כראוי, ואו אותה העיר היא נחשבת לו
כארבע אמות, ומתר לו למלטלל בכל אותה העיר. מה שאין כן בערי הפרות, ומכל
שכן בכפרים אין לשום ישראל התר למלטלל אפלו מפתח ביתו ולחוץ, כי אסור
גמור הוא. לכן כל הנרא את דבר ה' צריך להודיע את יושבי כפרים, ובפרט
להתרגדים (א"י: פרושי: בעלי בתי מרחץ) שהוא להם חתיכה דאסורא למלטלל שום

דִּישָׁרְאֵל אֵינוֹ מְסִיעָהוּ, הוּא אִסוּר גְּמוּר. וּבְמִשְׁכּוֹל זֶה, בְּעֻזּוֹתֵינוּ הַרְבִּים, נִכְשָׁלִים בְּרַב מְדִינוֹת פּוֹלִין וְלִיטָא, שֵׁשֶׁת לֶחֶן מְשֻׁרְתוֹת עֲרֻלוֹת, וְהַמְשֻׁרְתוֹת מְבֻשְׁלוֹת בְּלִי סִיעָה יִשְׂרָאֵל. עַל כֵּן אֵנִי מְזַהֵר לְהִסְרִי כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִכְשׁוֹל זֶה מִבֵּיתוֹ, וְלֹא יִשְׁלַח אִשָּׁה וּבָתוּלָה בִּיחִידִי. וְאֵם שְׁלַח לְבֵית הָאוֹפֶה, אִזּוֹ יִרְאֶה לְהַתוֹת בְּנִתּוֹת אוֹ לְשִׁים הַצְּלִי בְּעֻזְמוֹ לְבֵית הַתְּנוּרָה, כִּדִּי שְׁלֹא יִבֹּא לְיַדִּי אִסוּר דְּאוֹרֵיתָא חָם וְשׁוֹלֵם. וְכָל הַנְּיָוָה בְּאַרְבַּעַת דְּכָרִים שְׂפָתֵיהֶם, יִהְיֶה שְׂכָרוֹ כְּפֹלֵי וּמְכַפְּלֵי. וְיִזְכֶּה לְהַחֲלִיף בְּלִי מְצִיִּים. כִּמְהָ דְאֵת אִמְרֵי: וְהַאֲכַלְתִּיהֶם נַחֲלַת יַעֲקֹב אֲבִיךָ. אֲמֵן כֵּן יִהְיֶה רְצוֹן. הִנֵּה הִקְבֵּה

יִשְׂרָאֵל הַבְּנוּיָה דּוּגְמָאוֹת כַּמָּה נִיתָן לְהַתְחַזֵּק בְּשִׁמְרַת שֶׁבֶת אֲבָל מִי שְׂרוּעָה לְרֵאוֹת תּוֹצְאוֹת כְּמִיּוֹד, יַעֲשֶׂה פְעוּלָה וְיִקְבַּל הַחֲלֻמָּה לְכַבּוֹד ה' וְיִתְכַבֵּר וְיַעֲשֶׂה כָּל שְׂבֻחוֹ. אוֹ מִי שְׂרוּעָה לְצִאֵת מִכָּל הַתְּסֻכּוֹת שֶׁנִּקְלַעְנוּ אֵלָיָה שִׁירִים אֶת הַכַּפְפָּה וְיִלְכֵךְ עַל זֶה כְּמוֹ שְׂאוּמְרִים כַּמָּאָה אַחוּז וְזֶה כּוֹלָל לְעִשׂוֹת הַכֵּל שׁוֹה יִקְרָה. דְּבַר דִּי פְשׁוּם לְלֹא עֲלוֹת וּבִנְקָל. רַק שֶׁכָּל יִשְׂרָאֵל יִשְׁמְרוּ שְׁתֵּי שְׁבֻתוֹת כְּהַלְכַתן בְּרִצְיֻפוֹת. וְכִימוֹנֵי שְׁהַמִּידֵעַ זֶרֶם וְכוֹלֵם יוֹדְעִים עַל כּוֹלֵם כִּכָּל הָעוֹלָם הַשָּׁמַיִם הֵם הַגּוֹבֵל כּוֹלָל הַפְּנֻנוֹת שְׁלֹמֵי חוֹצוֹת וְמָה לֹא? מָה יֵשׁ לָנוּ לְהַפְסִיד? וְעַל הַדְּרָךְ כִּבְר תֵּרְאוּ אִיךָ כָּל אוֹיְבֵינוּ וְהַמְחַרְרֵי רִיב הָעֶרֶב רַב יַעֲלֻמוּ כַּמִּפְתִּיעַ כִּי הֵם יִכְנֹעוּ שְׁתֵּם זְמַנָּה. וְנִזְכָּה לְרֵאוֹת בְּנֵאוֹלָה הַשְּׁלֵמָה. אֲמֵן כֵּן יִהְיֶה רְצוֹן

מִהָאֶתְבֵּית תּוֹרַתְךָ {33} – פִּי' עֲלִיךָ הֲרָגְנוּ בְּלִי-הַיּוֹם – חֶלֶק ט'

וּלְפִיכָךְ אֵל תַּתְמָה אִיךָ חוֹר לְמִקּוֹם הַקֹּדֶשׁ הַפְּנִימִי אַעֲפִי' שְׁהִיה גֵּר. וְנִמְצִינוּ לְמַדִּין כִּי ר' עֲקִיבָא רוּחוֹ כִּנְגַד בֵּינָה הָעֲלִיוֹנָה וּלְפִיכָךְ אִמְר מְרַעִיָּה לְפָנָי הָאֵל יִתְבַרַךְ כִּשְׂרָאָה אֶת רַבִּי עֲקִיבָא עִ"ה יֵשׁ לָךְ אֲדָם כּוֹזֵה וְאַתָּה נּוֹתֵן תּוֹרָה עַל יְדֵי כִי מִשָּׁה דְהִיִּינוּ דַּעַת בְּסוּד ת"ת ור' עֲקִיבָא בְּסוּד בֵּינָה הַנִּקְרָאֵת י"ש וּלְפִיכָךְ לֹא לְמַד ר' עֲקִיבָא תּוֹרָה עַד אַרְבַּעִים שָׁנָה. וְזֶהוּ בֵּן אַרְבַּעִים שָׁנָה לְבֵינָה וְהִיִּינוּ דְקָאִמְר יֵשׁ לָךְ אֲדָם כּוֹזֵה לּוֹמֵר כִּי תּוֹרָה נִיתְנָה בְּסוּד ת"ת וּמַלְכוּת הַנִּקְרָאִים וְאַתָּה כְּד"א וְאַתָּה שְׁלוֹם וְזֶה נִמְשָׁךְ מִצַּד הַיּוֹת מִשָּׁה בְּסוּד הַדַּעַת נִשְׁמָה לַת"ת וּמַלְכוּת וְזֶהוּ מִי"ש עַל יְדֵי וְאֵילּוּ הִיָּה נּוֹתֵן תּוֹרָה עַל יְדֵי ר' עֲקִיבָא עֲלִיוֹ הַשְּׁלוֹם שֶׁהוּא סוּד הַבֵּינָה הִיתָה נִיתְנָה תּוֹרָה בְּסוּד הַדַּעַת. הַשִּׁיבּוֹ הַקְּבִ"ה שְׁתּוֹק כֵּךְ עַלָּה בְּמַחֲשָׁבָה. הַבּוֹנֵה לּוֹמֵר שְׂאִילוֹ הִיָּה תּוֹרָה נִיתְנָה בְּסוּד הַדַּעַת עַל יַד הַבֵּינָה לֹא הִיָּה לְקַלִּיפוֹת הַתְּלַבְשׁוֹת בְּתוֹרָה כָּלָל וְלֹא חֶלֶק בָּהּ וְהַקְּבִ"ה רָצָה לַתֵּת חֶלֶק וְאַחִיוָה לַה בְּדֶרֶךְ שְׁעָלוֹ הַנִּיצוּצוֹת הָרֵאשׁוֹנוֹת בְּחִמְמָה שִׁיךְ נִיצוּצִין כְּנִי' בּוֹהֵר. וְזֶהוּ כֵּךְ עָצָה בְּמַחֲשָׁבָה כְּמוֹ שֶׁבְּמַחֲשָׁבָה הָעֲלִיוֹנָה נִתְגַּלּוּ נִיצוּצוֹת הַדִּינִין וְהַקְּלִיפוֹת לְהִיּוֹת לָהֶם חֶלֶק וְאַחִיוָה שֶׁם. כֵּךְ נִיתְנָה תּוֹרָה בְּסוּד ת"ת וּמַלְכוּת עַל יְדֵי דַּעַת כִּדִּי לַתֵּת חֶלֶק אֶל הַקְּלִיפוֹת שֶׁתְּלַבֵּשׁ תּוֹרָה בָּהֶם כַּפְשָׁמִיָּה שֶׁהֵם מְעוֹלָם הָעִשָּׂה כְּנֹדָע שֵׁשׁ הַקְּלִיפוֹת: עוֹד אֲפִשֵׁר לְפָרֵשׁ וּמִבְּנֵי יִשְׂשַׁכָּר יוֹדְעֵי בֵּינָה לְעֵתִים לּוֹמֵר שִׁישְׁשַׁכָּר הוּא יִכְבֵּא יְמִינָא שֶׁהוּא נִצַּח וּמִשָּׁם הִיָּה ר' עֲקִיבָא עִ"ה וּלְפִיכָךְ לִית לִיה זְכוּת אֲבוֹת כִּי אֲבוֹת הֵם בְּנוֹפָא בְּסוּד הַנִּצַּח לְבַר מְנוּפָא וּלְפִי שְׁנַצָּה שֶׁהוּא פְנוּם בְּסוּד וְגַם נִצַּח יִשְׂרָאֵל לֹא יִשְׁכָּר לִכֵּן נִמְשָׁךְ לְמִקּוֹם הַגְּרִים וּלְפִי שְׁהִירִיכִים הֵם בְּסוּד בְּנִים כְּד"א וְכָל בְּנִיךְ לִימוּדֵי ה' לִכֵּן אִמְר וּמִבְּנֵי יִשְׂשַׁכָּר וְלֹא אִמְר וּמִישְׁשַׁכָּר כִּי אֵלָּא וּמִבְּנֵי יִשְׂשַׁכָּר וְסוּד הִירִיכִים לְפַעֲמִים הֵם לְבַר מְנוּפָא בְּתֵי בְרָאִי וּלְפַעֲמִים הֵם בְּתֵי נוּוָאִי וְהַעֲנִין הוּא כִּי כֹאשֶׁר תִּתְפַּשֵׁט הַבֵּינָה עַד הוֹד בְּסוּד הַמְשִׁים שְׁעָרֵיהֶם אוֹ יִכְנָסוּ אֵלּוֹ אֶל הַקֹּדֶשׁ פְּנִימָה וְיִקְרָאוּ בְּתֵי נוּוָאִי בְּהַתְּפַשְׁטוֹת (דף ס"ג ע"א) הַבֵּינָה בָּהֶם וּזְמַי"ש יוֹדְעֵי בֵּינָה לְעֵתִים כִּי לְפַעֲמִים הֵם יוֹדְעֵי בֵּינָה וּמְקַבְּלִים שְׁפַע מִמֶּנָּה. וּלְפַעֲמִי הֵם לְבַר מְנוּפָא וּלְפִי זֶה תְּהִיָּה רוּחוֹ שֶׁל ר' עֲקִיבָא כִּנְגַד נִצַּח שֶׁבְּבֵינָה כֹאשֶׁר תִּתְפַּשֵׁט לְמַטָּה וּלְפִי שְׁהַתְּנַחֲמוּהוּ אִין לּוֹ רִמּוֹ עַל הַיּוֹת ר' עֲקִיבָא מִישְׁשַׁכָּר עֲכָן פִּתַּח וְאִמְר וּיְבֹא יַעֲקֹב מִן הַשָּׂדֶה בְּעֶרְבַר כּוֹ' לּוֹמֵר כִּי סוּד עֲקִיבָא הוּא סוּד הַתְּחַבְּרוֹת יַעֲקֹב עִם אֱלֹהִים שֶׁהִיָּה בֵּינָה זֶה הַתְּחַבְּרוֹת הִיָּה בְּפִירוּשׁ אֵם בִּישְׁשַׁכָּר עֲצֻמוֹ אֵם בְּר' עֲקִיבָא וּזְמַי"ש שְׂכּוֹר שְׂכַרְתִּיךָ שְׂכּוֹר הַשְּׂתֵא שְׂכַרְתִּיךָ לְבַתֵּךְ וּמִנָּא אַחְרָא וּזְמַי"ש וּישְׁכַב עִמָּה בְּלִילָה הוּא וְלֹא אִמְר הוּא לּוֹמֵר שִׁיעֲקֹב עֲצֻמוֹ נִתְנוּצָצָה רוּחוֹ בִישְׁשַׁכָּר בְּסוּד הָעִיבוֹר וְזֶהוּ עֲנִין הַשְּׂכִירוֹת בִּישְׁשַׁכָּר מִשְׂאֵי"כ כִּכָּל הַשְּׂבָטִים וּלְפִיכָךְ יִכָּה יִשְׁשַׁכָּר וְר' עֲקִיבָא בְּתוֹרָה יוֹתֵר מִכָּל הַשְּׂבָטִים הַמְשִׁךְ בְּשֻׁבוֹעַ הַבָּא אִי"ה

הַמְשִׁךְ מִשְׁבּוֹעַ עֲשָׂרָה... וְאֲפִשֵׁר עוֹד לִישֵׁב הַלְשׁוֹן עַל דְּרָךְ זֶה וְהוּא כִּי ר"י עִ"ה הִיָּה יִרָא לְהַזְכִּיר עֲנִין עֲשָׂרָה הַרוּגִי מְלוּכָה לּוֹמֵר שֶׁנִּמְסְרוּ לְקַלִּיפוֹת ח"ו כִּי חֲשַׁב שֶׁהִדְבִּיר יַעֲשֶׂה רוּשָׁם לְמַעֲלָה ח"ו לְהַכְנִים קֹדֶשׁ בַּחוּל וְזֶהוּ אִסוּר הַזְכָּרַת דְּבָרֵי תּוֹרָה בְּמַבּוּאוֹת מְטוּנְפוֹת כִּי הוּא גֵרֵם לְהַכְנִים קֹדֶשׁ בַּחוּל וְכֵךְ הַמְזוּכָּר עֲנִינִים אֵלּוֹ יִגְרוּם לְמַעֲלָה לְהַגְבִּיר הַקְּלִיפָה וְהַטּוּמָאָה עַל הַקְּדוּשָׁה. וְאִמְר לּוֹ ר' עֲזַרְיָה שְׁלֹא יַחֲוֹשׁ לְכֵךְ וְיִאמְר מָה שִׁירְעָה כְּפִי מָה שִׁישׁ בְּלָבוֹ דְכִיּוֹן שֶׁהֵם דְּבָרֵי תּוֹרָה אֵינֶם מְקַבְּלִים טּוּמָאָה וְלֹא יִגְרָמוּ לְהַכְנִים קֹדֶשׁ בַּחוּל כְּמוֹ שֶׁהִיָּה הוּא חוּשֵׁב וּזְמַי"ש כְּפִי הַרְוֹרוּן רְמִישׁוֹן דְּבַלְבֵּךְ. אוֹ אִמְר לּוֹ ר' יוֹדָאי סוּד ה' לִירִיאָיו רּוֹצֵה לּוֹמֵר שֶׁה' נִגְלָה לּוֹ מָה שֶׁהִיָּה בְּלָבוֹ וְאוֹ שֶׁאֵל לּוֹ בְּפִיו וְאִמְר לּוֹ עֲשָׂרָה סְבִי קְטוּלֵי דְמַלְכוּתָא אֲתַעֲנָשׁוּ עַל מְכִי' יוֹסֵף לּוֹמֵר שְׂאִיךְ אֲפִשֵׁר שְׁבַעוֹן שֶׁל מְכִירַת יוֹסֵף יִמְסְרוּ בִיד הַמַּלְכוּת שֶׁל סְטֵרָא אַחְרָא וּישְׁלַמוּ בָּהֶם הַקְּלִיפוֹת ח"ו וּזְמַי"ש לִיָּה עֲשָׂרָה סְבִי קְטוּלֵי דְמַלְכוּתָא כּוֹ'. אִמְר לּוֹ ר' עֲזַרְיָה פְנַחֵם הוּא אֵלִיהוּ הַכּוֹנֵה לּוֹמֵר כִּי סִיבַת מִיתַת עֲשָׂרָה הַרוּגִי מַלְכוּת הִיָּה לְשֵׁתֵי סִיבוֹת. אֵם בְּעוֹן מְכִירַת יוֹסֵף וְאֵם לְבָרוֹת וּלְבָרוֹת פְּסוּלוֹת מְתוּךְ אוֹכֵל כֹּאשֶׁר הִיָּה בְּתַחֲלִיל הָאֲצִילוֹת שְׁעָלוֹ בְּמַחֲשָׁבָה הָעֲלִיוֹנָה הַנִּיצוּצוֹת וְאַח"כּ נִתְבַּרַר פְּסוּלוֹת מְתוּךְ הַמַּחֲשָׁבָה וִירְדוּ הַקְּלִיפוֹת לְמַטָּה בְּמִקּוֹמָם וְהַקְּדוּשָׁה נִתְבַּרַרָה וְנִטְהַרָה כֵּן עֲשָׂרָה הַרוּגִי מַלְכוּת נִמְסְרוּ עֲשָׂר גּוֹפִין לְעֵשֶׂר שְׂמֻצָּד הַקְּלִיפוֹת וּלְקַחְו חֶלֶקָם וְעֵשֶׂר נִשְׁמוֹת שֶׁלָּהֶם עָלוּ לְמַעֲלָה כִּנְגַד עֲשֶׂר דְקְדוּשָׁה לְמַהוֹ עֲשֶׂר רוּחִין מִתְתָא לְעִילָא כְּנִי' בּוֹהֵר בְּפ' פְּקוּדֵי. וְזֶהוּ פִּינַחֵם הוּא אֵלִיהוּ לּוֹמֵר שְׂכַמּוֹ שְׂאֵלִיהוּ בְּעֻלוֹת לְמַעֲלָה. וְעַם הַיּוֹתוֹ גּוֹף גּוֹפֵי נִשְׂאָר בְּסַעֲרָה שֶׁהוּא מְקוֹם עֲלִיּוֹן כְּנִי' בּוֹהֵר וְנִשְׁמַתוֹ עוֹלָה לְמַעֲלָה לְמַעֲלָה כֵּן אֵלּוֹ גּוֹפֵן נִשְׂאָר בְּסַעֲרָא אַחְרָא וְנִשְׁמַתָּם עֲלֵתָה לְמַעֲלָה לְהַשְׁלִים מְקוֹם הַקֹּדֶשׁ שֶׁהֵם עֲשֶׂר שְׂבַקְדוּשָׁה. הַקְּשָׁה לּוֹ ר' יוֹדָאי שְׁלֹפֵי דְרָךְ זֶה שֶׁהֵם הַרוּגִי מַלְכוּת כִּנְגַד (ר"ש ע"ג) עֲשֶׂר שְׂבַקְדוּשָׁה. שִׁיְהוּ עֲשָׂרָה רוּחִין לְאִשְׁלָמוֹתָא דְרוּחָא (ע"ד) דְקְדוּשָׁא יִקְשָׁה מְר' עֲקִיבָא שְׁלֹא תוֹכֵל נִשְׁמַתוֹ לְעֻלוֹת כִּיּוֹן שֶׁהִיָּה בֵּן גְרִים וְנִשְׁמַתְהוֹן מְגַדְפִין דְסִבְר בְּסוּד גֵּר עֲדָךְ וְאִיךָ תִתְקַן בְּעֵשֶׂר עֲלִיוֹנוֹת וְזֶהוּ אוֹמְרוֹ ר' עֲקִיבָא לִית לִיָּה זְכוּת אֲבוֹת וְהַשִּׁיבּוֹ וּמִבְּנֵי יִשְׂשַׁכָּר יוֹדְעֵי בֵּינָה לְעֵתִים פִּירוּשׁ כִּי שְׂרָשׁוּ הִיָּה מִישְׁשַׁכָּר שֶׁהוּא סוּד הַבֵּינָה כְּדָאִמְר הַתְּנוּבָה לְהַנְחִיל אוֹחֵבֵי יֵשׁ שֶׁהוּא עֲלָמָא דְאֵתִי שֶׁהִיִּינוּ בֵּינָה. אֵלָּא שְׁנַכְנַם בְּסוּד עֲקִיבָא עֲקֹב עֵשׂוּ בְּעַמְקֵי הַקְּלִיפוֹת בְּסוּד הַגְּרִים לְהַחֲזִיר אֶת נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה שֶׁנִּאֲבָדוּ תוֹךְ עַמְקֵי הַקְּלִיפוֹת וְלְהַכְנִים בְּתוֹךְ הַקֹּדֶשׁ וְכָל אֵינּוֹן וְזִינּוֹן בִּישׁוּן אַעֲיֵל לּוֹן בְּעוֹמְקָא דְתַהוּמָא רַבָּא וְכַפִּית לִיָּה לְחַמּוֹר כְּמַי"ש בְּס' בּוֹהֵר בְּפ' וְיַחֲוִי עַל פְּסוּק יִשְׁשַׁכָּר חַמּוֹר גֵּרֵם וְהִנֵּה שְׁמֵנָה וְעֵשֶׂרִים עֲתִין שְׂאִמְרָה שְׁלֵמָה עִ"ה הֵם סוּד מִלּוּי הַלְבָנָה וְחַסְרוּנָה הַנִּמְשָׁךְ לַה מִצַּד הַקְּלִיפָה. וּבְנֵי יִשְׂשַׁכָּר יוֹדְעֵי בֵּינָה לְעֵתִים מִמְשִׁיכִין הַבֵּינִים לְעֵתִים הָאֵלּוֹ לְכַפּוֹת וְזִינּוֹן בִּישׁוּן וְלַקּוּט נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה אֲשֶׁר נִאֲבָדוּם בָּהֶם וְהוּא סוּד הַגְּרִים וּלְכֵן כָּל הָעֵתִים נִאֲסְרוּ כִּכָּל הַשָּׁנָה כְּד"א וְאֵל יִבָּא כִּכָּל עַת אֶל הַקֹּדֶשׁ חוּץ מִיּוֹם הַכַּפּוּרִים הַרוּמוֹ בֵּינָה.

שֶׁבֶת שְׁלוֹם

שְׂעָרֵי דְמִצְרָיִם יֵב לִכֵּן מוֹב כְּשֶׁשְׂאָדָם מוֹרִיד דְמַעוֹת עַל עוֹנוֹתָיו, יַעֲבִיר אֶת דְמַעוֹתָיו עַל מַצּוֹת (אוֹר צְדִיקִים) לְמַהֲרָ"מ פֹּאפִירֵשׁ סִימֵן ה', אוֹת יג', רֵאשִׁית הַכֶּמֶה' שְׁעַר הַתְּשׁוּבָה פֶּרֶק ה' ד"ה גַּם יִכּוֹן לְבַכּוֹת, 'מַעֲבַר יִבְק' מֵאִמְר קֶרֶב תַּעֲנִית פֶּרֶק ג' ד"ה וּלְפִי כּוּון מַחֲשׁבוֹת) וְעַל פְּנֵי (רֵאשִׁית הַכֶּמֶה' שְׁעַר הַתְּשׁוּבָה פֶּרֶק ה' ד"ה גַּם יִכּוֹן לְבַכּוֹת, 'מַעֲבַר יִבְק' מֵאִמְר קֶרֶב תַּעֲנִית פֶּרֶק ג' ד"ה וּלְפִי כּוּון מַחֲשׁבוֹת. וְרֵאשִׁית מַעֲשֵׂה בּוֹהֵר פֶּרֶשׁת אַחֲרֵי מוֹת דָּף ע"ב ד"ה רַבִּי אַבָּא) שֵׁשׁ נִרְשָׁמִים הָעוֹנוֹת (דַּעַת הַכֶּמֶה' שְׁעַר הַתְּשׁוּבָה פֶּרֶק שְׁבִיעִי ד"ה וְעִיקַר הַתְּשׁוּבָה' בְּפִי הָרֵאשִׁית הַכֶּמֶה', דְרָךְ הַכֶּמֶה' לְמַהֲרָ"ל פּוֹחֲבוּצִי'ר נִתִּיב הַנִּי' הַתְּשׁוּבָה אוֹת מ דף יג ע"ב ד"ה וְעִיקַר הַתְּשׁוּבָה), וְיִכּוֹן לְרַחוּץ הַפָּנִים וְהַחֹשֶׁת שְׂפָפְנִים עַל יְדֵי הַמַּיִם שְׂמוּרִיד מְעִינֵי (רֵאשִׁית הַכֶּמֶה' שְׁעַר הַתְּשׁוּבָה פֶּרֶק ה' ד"ה גַּם יִכּוֹן לְבַכּוֹת) וּבְכוּחַ דְמַעוֹתָיו יִימַחֵם הָעוֹן שְׁנִרְשָׁם (אוֹר צְדִיקִים) לְר' מֵאִיר פֹּאפִירֵשׁ סִימֵן לַה אוֹת ד, 'מַעֲבַר יִבְק' מֵאִמְר קֶרֶב תַּעֲנִית פֶּרֶק ג' ד"ה וּלְפִי כּוּון מַחֲשׁבוֹת), כְּמוֹ שְׂאִמְר הַפִּיטוֹן " אֲנַפְסָה אֶת דְּמִיעֵי לָךְ, מִחַה הַטָּאִי בְּדַמְעֵי " (מְתוּךְ פִּיטוֹ לָךְ א- לִי תְשׁוּקָתִי לְר' אַבְרָהָם אֲבִן עִזְרָא) (דַּעַת הַכֶּמֶה' שְׁעַר הַתְּשׁוּבָה פֶּרֶק שְׁבִיעִי ד"ה וְעִיקַר הַתְּשׁוּבָה). וְכֵן נִרְמָז בְּפִסוּק "דַּחֲצוּ הַזֵּבִּי הַסְּפִירוֹ רַע מַעֲלָלֵיכֶם מִנְּגִד עֵינֵי " (ישַׁעְיָה א, טו) כִּי סוֹפֵי תִיבוֹת " רַע מַעֲלָלֵיכֶם מִנְּגִד יוֹצֵא דְמַע' לְרִמּוֹ שְׁעַם הַדְּמַעָה נִמַּחֵם הָעוֹן (ישַׁמֵּן הַטּוֹב וְזִקֵן אַחֲרָן' בְּחֶלֶק זִקֵן אַחֲרָן' בְּתַחֲלִיל סִפְר ישַׁעְיָהוּ עַל הַפְּסוּק 'הִזְכּוּ הַסְּפִירו'). כְּלוֹמֵר לֹא נִמַּחֵם - " וְנִרְמָז הַדְּבַר כַּמָּה שְׂאִמְר הַגְּבִיא עַל חוֹרְבֵן יְרוּשָׁלַיִם "כָּלֹּ תִבְכֶּה בְּלִילָה וְדַמְעָתָהּ עַל לְחִיָּה אִיזְלָה מִנְּחָם (אִיכָה א, ב), " אִיזְלָה מִנְּחָם הָעוֹן מִמֶּנָּה, מִשׁוּם שֶׁהִיָּה אוֹמְנָם " כָּלֹ תִבְכֶּה בְּלִילָה " וּמְתוּרִידָה אֶת דְמַעוֹתֶיהָ אֲבָל הִיָּה מִשְׂאִירָה אֶת "דְּמַעָתָהּ עַל לְחִיָּה " וְלֹא שְׂמָה אוֹתָהּ עַל מַצְחָה, שְׁעַל יְדֵי זֶה דּוּקָא נִמַּחֵם הָעוֹן (קֶרֶבן שְׁבֵת' לְר' בְּצַלָּל הַדְּרִשָׁן פֶּרֶק ח סִימֵן ה' ד"ה וְלִכֵּן כָּל מִי שִׁיּוֹדְעֵי בְּשֵׁם רַבּוֹתָיו) הַמְשִׁךְ בְּשֻׁבוֹעַ הַבָּא לִי"ה

כְּתֹב וְעָרֵךְ יַצְחָק אֲרִיָּה בֶּסֶת הַלּוֹי - 055-6772044 הַעֲרוֹת וְהָאֲרוֹת יִתְקַבְּלוּ בְּכֶרֶךְ גַּם לְמִילִי izhakhalevi@gmail.com לְקַבְּלַת הָעֲלוֹן בְּמִילִי שְׁלַחוּ בְּקֻשָּׁה לְמִילִי. מוֹתֵר לְהַעֲתִיק וּלְצַלֵּם וְאֲדַרְבֵּה מַצּוֹת לְזִכְרֵי הַרְבִּים. "שְׁגִיאָתוֹם מִי בִידִי" אֵם מְצַאֲתָם טַעוֹת - נִשְׁמַח אֵם מְעַדְכֶנּוּ אוֹתָנּוּ וְנִתְקַן בְּמַחֲזוּרָה הַבָּאָה אִי"ה נִתָּן לְהַשִּׁיג אֶת מִנְחַת יַצְחָק בְּכַמָּה מוֹקְדִים: בְּבִנְי - פֶּרֶק: בְּרַמַּ